

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **A. F.**, narozen „X“, státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 3. 2019, č. j. CPR-2059-5/ČJ-2018-930310-V238,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18. 3. 2019, č. j. CPR-2059-5/ČJ-2018-930310-V238, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 25. 11. 2017, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

KRP-203854-25/ČJ-2017-040022. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce šesti měsíců od okamžiku, kdy žalobce pobude oprávnění k pobytu na území České republiky. Správní orgán prvního stupně zároveň podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci dobu k vycestování z území České republiky do patnácti dnů od právní moci rozhodnutí a vyslovil, že v případě žalobce neexistují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců a žalobcovo vycestování je možné.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci a správní orgány v rozporu s § 50 odst. 3 téhož zákona nezjistily všechny skutečnosti svědčící v žalobcův prospěch, a tím současně porušily také § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když nedbaly, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu a aby byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce. Poukázal také na průtahy v řízení, které bylo zahájeno již dne 16. 10. 2017, a teprve po jednom a půl roce v něm bylo žalobci pravomocně uloženo správní vyhoštění na dobu šesti měsíců. To podle žalobce jde proti smyslu právní úpravy, neboť správní vyhoštění takto nemůže plnit žádný účel, když se nejedná o sankci. Konstatoval, že s ohledem na celkovou délku řízení je napadené rozhodnutí neúčelné a *de facto* i nedůvodné a pouze formalistické. Navíc se touto argumentací napadené rozhodnutí vůbec nezabývá, tudíž je podle žalobce zároveň nepřezkoumatelné.
3. Žalobce se neztotožnil se závěry správních orgánů, pokud jde o charakter jeho činnosti, a dodal, že žalovaná toliko nekriticky převzala argumentaci správního orgánu prvního stupně. Žalobce proto setrval na svých námitkách uplatněných v odvolání. Připomněl, že byl zajištěn při práci na území České republiky, kde podle přesvědčení správních orgánů pracoval v rozporu se zákonem. Žalobce nepopíral, že na území České republiky pracoval, ovšem zdůraznil, že měl povolení k pobytu na území Polska, které jej opravňovalo k výkonu práce pro polského zaměstnavatele, pro něhož také pracoval. Podotkl, že princip volného pohybu služeb umožňuje, aby byly služby poskytovány v jiném členském státu Evropské unie, přičemž jeho zaměstnavatel sháněl zakázky po celé Evropské unii a jejich plnění zajišťoval svými zaměstnanci. Podle žalobce zaměstnavatel může plnit své zakázky i na území jiných členských států, aniž by jeho zaměstnanci z třetích zemí potřebovali pracovní povolení. Argumentace správního orgánu prvního stupně, že není možné, aby byl žalobce takto zaměstnán, a doložené podklady jsou obcházením zákona, neboť žalobce na území Polska nevykonával žádnou činnost, nemá podle žalobce oporu ve správním spisu. Žalobce doplnil, že jeho zaměstnavatel pracuje pro konečného odběratele sám na vlastní odpovědnost a řetězení smluvních vztahů na tomto faktu nic nemění. Podle žalobce se jedná o standardní obchodní praktiku, pokud zaměstnavatel v souladu s právními předpisy zaměstnává cizince, což se v daném případě stalo, neboť žalobce měl platné pracovní povolení na území členského státu Evropské unie a jeho činnost na území České republiky byla řádně ohlášena úřadu práce. Již samotné ohlášení úřadu práce pak podle žalobce

vyklučuje obcházení zákona, neboť obcházení zákona je vždy úmyslné a ohlášení úmysl vyvrací.

4. Podle žalobce je zaměstnanec navíc povinen se řídit pokyny zaměstnavatele. I kdyby se jednalo o nelegální řetězení smluvních vztahů, žalobce zdůraznil složitost této problematiky a skutečnost, že je prostým dělníkem, práva neznalým. Zopakoval, že získal povolení k pobytu na území Polska, které jej opravňovalo k výkonu závislé práce, tudíž splnil všechny požadavky, které na něj byly právním řádem kladeny. Pokud došlo k porušení povinností, rozhodně podle žalobce nešlo z jeho strany o porušení úmyslné, přičemž žalobce nemůže být postihován za případné pochybení svého zaměstnavatele či jiných subjektů, jejichž pokyny se žalobce podle svého přesvědčení byl povinen řídit. Připomněl, že jeho vyslání mimo území Polska bylo smluvně podchyceno a českým orgánům oznámeno. Podle žalobce je proto napadené rozhodnutí co do formy opatření i délky uloženého správního vyhoštění nepřiměřené, neadekvátní okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů. Žalobce konstatoval, že to platí tím více, že se jedná o správní vyhoštění pravomocné po dvou a půl letech od případného pouhého excesu žalobce, pokud by výkon závislé činnosti skutečně nebyl po právu, kdy žalobce je jinak osobou trestně zachovalou, a nikoli závadovou. Podle žalobce tím byla porušena zásada proporcionality a právní jistoty.
5. Žalobce namítal, že i kdyby byl způsob, jakým jej zaměstnavatel určil k výkonu práce na území České republiky, v rozporu se zákonem, neměl žalobce žádnou možnost tuto situaci ovlivnit ani mít jakékoli ponětí o tom, že by se jednalo o nezákonnou situaci. Otázku přeshraničního vysílání pracovníků považoval žalobce za značně komplikovanou s tím, že jako prostý dělník bez právního vzdělání tomu nemohl rozumět. S ohledem na okolnosti případu, na základě kterých se do této situace dostal, vnímal žalobce uložení správního vyhoštění jako nepřiměřený zásah. Podle žalobce měl správní orgán přistoupit ke smírnému řešení celé záležitosti a umožnit mu dobrovolné opuštění území České republiky, případně jinou formu ukončení pobytu (např. ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců), neboť správní vyhoštění představuje zásadní stigma, které ulpívá na cizinci a působí mu problémy do budoucna. V případě dobrovolného opuštění České republiky nebo uložení povinnosti opustit její území by žalobce mohl nadále pobývat na území Polska a konzumovat své povolení k pobytu; o tuto možnost však v důsledku správního vyhoštění přišel, což je podle něj nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého života bez ohledu na to, že v současné době již povolením k pobytu v Polsku nedisponuje, neboť správní vyhoštění mu znemožňuje získání takového povolení v budoucnu. Žalobce poznamenal, že na tuto věc nedopadá tzv. konzultační řízení, jak mylně uvedla žalovaná.
6. Podle žalobce dále nebyl dostatečně zjištěn stav věci, nebylo nic zjištěno o okolnostech žalobcova vyslání na území České republiky a k otázce vztahů mezi jednotlivými zainteresovanými subjekty absentuje provedení relevantních důkazů a prověření podstatných skutečností. Podotkl, že objasnění vztahů jednotlivých společností by mohlo přispět k objasnění podstatných skutečností, o nichž žalovaná pouze spekulovala v tom smyslu, že se jednalo o řetězení vztahů k obcházení zákona. Žalobce byl pouhým zaměstnancem jednoho ze zainteresovaných subjektů a neměl důvod se domnívat, že by všechny formální náležitosti nebyly v pořádku.

7. Žalobce namítal, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgán prvního stupně sice ve svém rozhodnutí uvedl kritéria podle § 174a zákona o pobytu cizinců, ovšem nevypořádal se s možnými důsledky rozhodnutí pro žalobcův budoucí život. Předmětné rozhodnutí je podle žalobce formalistické a dané hodnocení nijak nepokrývá konkrétní situace. Žalobce konstatoval, že v případě jeho vyhoštění je s ohledem na setrvalou praxi správních orgánů prakticky nemyslitelný jeho návrat do České republiky. Podle žalobce je soudní praxí potvrzeno, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění nelze stavět na skutečnosti, že se cizinec má kam vrátit; tato skutečnost nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí, a přesto bylo jako argument pro zdůvodnění přiměřenosti použito, že na území žalobcova domovského státu žijí jeho rodiče a žalobce se má kam vrátit. Správní orgán podle žalobce neprovedl hodnocení žádné, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Dodal, že rodinné zázemí v domovském státě není dostatečným důvodem pro odmítnutí nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, a to s ohledem na délku žalobcova pobytu na území republiky. Zdůraznil, že vyhoštění bude mít neblahý dopad na žalobcovo bytové oprávnění na území i jiných členských států Evropské unie, jejichž právní řád žalobce nijak neporušil, což mělo být zohledněno při zkoumání otázky přiměřenosti rozhodnutí. Žalovaná však tuto skutečnost nevzala v potaz a zabývala se podružnými otázkami, ačkoli ztráta možnosti pobývat na území celé Evropské unie je pro žalobce nepochybně zásadním zásahem do soukromého života.
8. Podle žalobce žalovaná zcela nedostatečně posoudila otázku možnosti jeho vycestování a nedala mu možnost reagovat na důvody, pro které byl konstatován závěr o bezpečném návratu do země původu, tudíž je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. K posouzení hrozby vážné újmy žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 28/2008 a 2 Azs 71/2006 a dodal, že situace na Ukrajině je od roku 2016 značně dynamická, a nikoli neměnná, přičemž opačný závěr je v rozporu s obecně známými událostmi na Ukrajině. Podle žalobce není přezkoumatelně odůvodněna ani délka správního vyhoštění. Konstatování žalované, že délka byla stanovena při spodní hranici, nepovažoval žalobce za dostatečné, neboť se jedná o dlouhou dobu a výměra půl roku není odůvodněna okolnostmi případu ani osobou žalobce. Připomněl, že šlo o několik dnů údajně nelegální práce, žalobce je trestněprávně zachovalý, bez přestupků a vždy pobývajícím na základě řádného povolení k pobytu. Podle žalobce je záhadou, co vedlo k uložení správního vyhoštění v dané délce, která není postavena na žádném základu. Žalobce měl za to, že žalovaná porušila § 2 odst. 4 správního řádu, neboť nezajistila, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, a své odlišné rozhodování nezdůvodnila. Žalobce vysvětlil, že mu bylo za totožné porušení zákona, v totožné době a na totožném místě uloženo správní vyhoštění dvojnásobné délky a kratší doba k vycestování, kdy jediným rozdílem v obou případech byla přítomnost právního zástupce v řízení. Podle žalobce není přípustné, aby mu byla uložena doba k vycestování v délce odpovídající lhůtě k podání žaloby, kdy mu po doručení rozsudku již nezbude žádný den k vycestování, což v podstatě maří i podání kasační stížnosti, neboť její odkladný účinek je návrhový a žalobce nemůže ani využít lhůty dvou týdnů k jejímu podání. Za běžnou a vhodnější označil žalobce lhůtu dvaceti či třiceti dnů.
9. Žalobce dále namítal, že neúčelnost rozhodnutí o správním vyhoštění v délce šesti měsíců, kdy žalobce krátce po zahájení správního vyhoštění Českou republiku opustil a zdržoval se

mimo její území. Samotné vyhoštění proto žalobce považoval za nadbytečné, neboť jeho cíle již bylo dosaženo a ochrana zájmů společnosti uložení správního vyhoštění nevyžadovala. Dodal, že jej správní vyhoštění nad únosnou míru zatěžuje. Ačkoli se žalobce zdržoval mimo Českou republiku, lhůta uložení vyhoštění začne běžet až po skončení řízení, což je pro něj zjevně nadbytečně zatěžující a celkově zbytečné opatření. Žalobce poznamenal, že byl při údajné pracovní činnosti kontrolován na podzim 2017 a napadené rozhodnutí bylo vydáno o rok a půl později, tudíž byla žalovaná podle něj povinná délku řízení zohlednit a reflektovat ji do přijatého opatření. Žalobce uzavřel, že správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného stavu věci, nedbaly základních zásad své činnosti a poškodily žalobcovy zájmy, což v souhrnu zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná ve svém písemném vyjádření navrhla žalobu zamítnout. Setrvala na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, na které současně odkázala. Konstatovala, že v řízení bylo řádně prokázáno žalobcovo protiprávní jednání, kdy se dopustil výkonu zaměstnání bez povolení. Žalovaná neshledala nezákonnost údajně způsobenou nedostatečným posouzením přiměřenosti rozhodnutí s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Dodala, že řádně odůvodněna byla i délka zákazu pobytu.

Správní spis

11. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 16. 10. 2017 v době od 9:45 do 10:15 hodin provedla Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pobytovou kontrolu v areálu Masarykovy nemocnice v Ústí nad Labem, při které bylo kontrolováno sedm cizinců (včetně žalobce) vykonávajících demolici střešního pláště na budově D2 pro společnost METALL QUATRO spol. s r. o. (dále jen „Metall“). Žalobce při kontrole předložil cestovní pas, smlouvu o provedení práce a dodatele v českém i polském jazyce a pracovní vyslání od společnosti POLFIZ SP. Z O. O. (dále jen „Polfiz“) ke společnosti IRGON – EXPO s. r. o. (dále jen „Irgon“). Téhož dne v 10:20 hodin byl žalobce zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů; zajištění bylo ukončeno v 13:35 hodin.
12. Dne 16. 10. 2017 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 118 a § 119 zákona o pobytu cizinců, konkrétně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 tohoto zákona. Téhož dne byl se žalobcem sepsán protokol o výslechu, v němž žalobce uvedl, že na území České republiky přicestoval z Ukrajiny přes Slovensko dne 2. 9. 2017, cílem jeho cesty byla Praha. Konstatoval, že na území České republiky pracuje pro společnost Irgon jako zedník od 3. 9. 2017, a to na základě smlouvy uzavřené mezi ním a polskou společností PORTOFINO SP. Z O. O. (dále jen „Portofino“). Vysvětlil, že práci zde mu zprostředkovala společnost Portofino, která uzavřela smlouvu se společností Irgon. Smlouvu se společností Portofino žalobce podepsal v Praze dne 2. 9. 2017, smlouvu s ním uzavřel zástupce této společnosti P. G. Pokyny na stavbě v nemocnici v Ústí nad Labem dával žalobci stavbyvedoucí J. J., který byl zaměstnancem společnosti

Metall a zároveň žalobcovým přímým nadřízeným provádějícím kontrolu na pracovišti. V kontrolních dnech provádějí kontrolu zástupci společnosti Metall. Žalobce dále uvedl, že práci mu zprostředkovala společnost Portofino přes společnost Irgon, která mu zajistila práci pro společnost Metall, pro niž pracuje už asi měsíc jako zedník na stavbě v nemocnici v Ústí nad Labem. Na stavbě pracuje ještě se dvěma Ukrajinci, kteří jsou také z firmy Irgon, a to od pondělí do soboty od 7:00 do 18:30 hodin s půlhodinovou přestávkou. Žalobce nevěděl, jak dlouho tam ještě bude pracovat, podle něj to záleží na společnosti Portofino. Docházku žalobci evidoval pan J., za odvedenou práci dostával žalobce 4 140 zlotých měsíčně, které mu na účet posílala společnost Portofino. Žalobce uvedl, že mu pracovní pomůcky poskytuje společnost Metall, pro jinou společnost zde žalobce nepracuje. V České republice žalobce není evidován na úřadu práce, ani nemá žádné povolení k zaměstnání na území České republiky. V Polsku má vydáno pracovní povolení pro zednickou činnost, které mu zajistila společnost Portofino. Žalobce popsal, že do Polska přicestoval v srpnu 2017, byl tam jeden týden na dovolené. Vysvětlil, že poslední rok pracoval v Polsku pro společnost Portofino jako zedník ve Vratislavi, smlouvu s touto společností měl dohodnutou již na Ukrajině, podepsal ji v Polsku ve Vratislavi. Do České republiky byl žalobce vyslán společností Portofino, dozvěděl se o tom v srpnu 2017 během dovolené v Polsku. V České republice je žalobce ubytován v Jirkově, ubytování si sehnal sám, platí za ně 4 000 Kč. O povolení k pobytu na území České republiky žalobce nikdy nežádal. Žalobce uvedl, že na území České republiky se nezdržují žádní jeho blízcí, jeho osmnáctiletá dcera studuje v Prešově, v době volna jezdí na Ukrajinu. Žalobce konstatoval, že v České republice nemá žádný majetek, žádné ekonomické, společenské ani kulturní vazby, všechno má na Ukrajině, kde žije jeho rodina. Podle žalobce neexistují žádné důvody, proč by se nemohl vrátit na Ukrajinu, chce se tam vrátit, až dokončí práci v České republice nebo v Polsku, pro návrat má dostatek prostředků. K dotazu, zda ví, za jakých podmínek může pobývat na území České republiky a v Evropské unii, žalobce uvedl, že má smlouvu o práci a pobyt v Polsku, který platí pro celou Evropskou unii. Pokud by se vrátil na Ukrajinu, musel by žalobce jít na vojnu, aby vydělal peníze, protože na Ukrajině není žádná práce a on musí uživit rodinu.

13. V průběhu správního řízení žalobce předložil smlouvu o provedení práce ze dne 2. 6. 2017 uzavřenou mezi ním a společností Portofino. V této smlouvě je uvedena žalobcova adresa Ch. 420 v J. Žalobce jako zaměstnanec se zavázal samostatně provádět stavební práce na objektech zaměstnavatele s tím, že práce bude prováděna na území Polska, nicméně povoluje se i provádění práce na území jiného státu. Měsíční odměna byla sjednána ve výši 1 750 zlotých hrubého. Dodatkem ke smlouvě o provedení práce uzavřeným dne 5. 6. 2017 se předmětná smlouva změnila tak, že žalobce byl vyslán na služební cestu do České republiky na pracoviště společnosti Irgon za účelem provedení stavebních prací za dosavadních podmínek ve smlouvě – odměna 1 750 zlotých brutto. Příkaz k výjezdu žalobce vystavila dne 1. 10. 2017 společnost Polfiz na dobu od 1. 10. 2017 do 31. 10. 2017.
14. Ve správním spisu jsou dále založeny fotografie dělníků na stavbě a kopie evidence docházky firmy Metall za září 2017 a říjen 2017, podle kterých žalobce v září 2017 pracoval od 18. do 22. a od 25. do 30. vždy dvanáct hodin denně a v říjnu 2017 pracoval od 2. do 4., 6., 7., 9. a 10. vždy osm hodin denně a 5. a od 11. do 14. vždy dvanáct hodin denně.
15. Ze sdělení Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Ústí nad Labem ze dne 23. 10. 2017 vyplynulo, že žalobci nebylo v Ústeckém kraji vydáno povolení k zaměstnání.

16. Správní orgán prvního stupně si dále opatřil stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 10. 2017 k možnosti vycestování cizince, podle kterého je vycestování žalobce na Ukrajinu možné, a poté dne 25. 11. 2017 vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaná rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 18. 3. 2019.

Posouzení věci soudem

17. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
18. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
19. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaná nezabývala argumentací neúčelnosti, nedůvodnosti a formálnosti uloženého správního vyhoštění, dostatečně neposoudila přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do jeho soukromého a rodinného života, nedostatečně posoudila otázku možnosti jeho vycestování a nedala mu možnost reagovat na důvody, pro které byl konstatován závěr o bezpečném návratu do země původu, a dostatečně neodůvodnila délku správního vyhoštění. Těmto námitkám soud nepřisvědčil. K otázce tvrzené neúčelnosti, nedůvodnosti a formálnosti uloženého správního vyhoštění se žalovaná vyjádřila na straně 9 napadeného rozhodnutí, kde uvedla, že k tvrzení žalobce, že měl správní orgán prvního stupně namísto správního vyhoštění umožnit žalobci vycestování do Polska, kde měl platné pobytové oprávnění, nelze přihlídnout, neboť § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nedává žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda správní orgán uloží cizinci správní vyhoštění, či nikoli; vydané polské pobytové oprávnění podle žalované nebránilo vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a naopak žalobcův neoprávněný pobyt na území České republiky bránil postupu podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná k tomu dodala, že uložení

správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, resp. zákon přímo předpokládá, že cizinec po uložení správního vyhoštění dobrovolně vycestuje, přičemž uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky podle žalované bez dalšího nevede k tomu, že by žalobce nebyl oprávněn nadále pobývat na základě platného dlouhodobého víza na území Polska. Žalovaná se následně vyjádřila i k délce uloženého opatření, kterou neshledala nepřiměřenou, neboť délka byla stanovena v samé dolní hranici zákonného rozpětí, což podle žalované odpovídalo stávající praxi a okolnostem předmětného řízení, kdy horní hranice byla až pět let. Žalovaná v dané souvislosti upozornila i na nutnost regulovat přístup cizinců na trh práce a označila za legitimní chránit český trh práce před nežádoucími jevy v podobě obcházení právních předpisů, které nelze tolerovat. Podle žalované proto cizinec musí být v případě protiprávního jednání srozuměn s tím, že mu bude uloženo správní vyhoštění, které představuje preventivní opatření vyjadřující zájem státu na tom, aby se cizinec na jeho území nezdržoval. Žalovaná dále na straně 10 napadeného rozhodnutí reagovala na námitku týkající se přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života s tím, že žalobce neuvedl žádné překážky bránící jeho vycestování, ani žádné konkrétní okolnosti, které správní orgán prvního stupně nezhodnotil ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Žalovaná pak poukázala také na to, že žalobci poskytla možnost seznámit se se spisovým materiálem doplněným o závazné stanovisko k vycestování, avšak žalobce této možnosti nevyužil. S ohledem na všechny tyto skutečnosti soud shledal, že žalovaná dostatečně reagovala na všechny odvolací námitky a své rozhodnutí náležitě odůvodnila, tudíž napadené rozhodnutí nelze označit za nepřezkoumatelné.

21. Soud připomíná, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostala, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a proč neakceptovala jednotlivé odvolací námitky. Takové odůvodnění pokládá zdejší soud za dostatečné. Na tomto místě soud dále upozorňuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, dostupný na www.nssoud.cz). Také těmto požadavkům žalovaná dostala, a proto zdejší soud uzavírá, že námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí není důvodná.
22. V dalším odůvodnění vycházel zdejší soud ze závěrů, které vyslovil již v rozsudku ze dne 2. 10. 2018, č. j. 75 A 17/2018-25, dostupném na www.nssoud.cz, který se týkal žalobcova kolegy a krajana, jemuž bylo uloženo správní vyhoštění ze stejných důvodů jako žalobci.

23. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.“
24. Z § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců přitom vyplývá, že „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“ Kritéria posuzování přiměřenosti jsou upravena v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého platí, že „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
25. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že k pracovní činnosti na území České republiky nepotřeboval povolení, jelikož měl pobytové oprávnění na území Polska a byl polským zaměstnavatelem vyslán na pracovní cestu na území jiného členského státu. Žalobce přitom poukázal na to, že požadavek na vystavení pracovního povolení by byl v rozporu s principem volného pohybu služeb. Tuto námitku soud neshledal důvodnou. Pro posouzení uvedené námítky musel soud vyhodnotit, zda činnost, kterou žalobce na území České republiky vykonával, je třeba považovat za výkon zaměstnání bez příslušného povolení. Žalobce nijak nepopíral, že vykonával na území České republiky práci, která měla znaky závislé činnosti, z jeho argumentace nicméně vyplývá, že se má na jeho případ aplikovat výjimka uvedená v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), podle které si žalobce jako cizinec vyslaný svým zaměstnavatelem usazeným na území jiného členského státu nemusel obstarat předmětné pracovní povolení.
26. Podle § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti platí, že „[c]izinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.“ Z odstavce 2 téhož ustanovení vyplývá, že „[c]izinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.“ Podle § 89 odst. 4 téhož zákona přitom platí, že „[c]izinec, kterému bylo vydáno potvrzení o splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván ode dne vydání tohoto potvrzení do dne ukončení řízení o jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty. Pokud cizinec požádá o prodloužení povolení k zaměstnání podle § 94, může být dále zaměstnáván v době od konce platnosti svého povolení k zaměstnání do pravomocného rozhodnutí o prodloužení platnosti povolení k zaměstnání.“

27. Z § 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti vyplývá, že „*l*je-li obsahem smlouvy podle odstavce 1 dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, krajská pobočka Úřadu práce může povolení k zaměstnání vydat pouze tehdy, pokud bylo jeho zahraničnímu zaměstnavateli vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání a současně se jedná o oznámené volné pracovní místo, které nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak (§ 92 odst. 1).“
28. V § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti je pak stanoveno, že „*p*ovolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikové převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.“
29. Problematikou výkonu zaměstnání cizincem na území České republiky bez platného tuzemského povolení, za to s povolením polským, se zabýval již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017-13, dostupném na www.nssoud.cz, v němž dospěl k závěru, že pracovní vízum vydané jiným členským státem Evropské unie neopravňuje cizince k výkonu zaměstnání na území České republiky; cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, jen je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání a platného povolení k pobytu na území České republiky podle § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti, přičemž výjimky z tohoto pravidla jsou pak stanoveny v § 98 a § 98a téhož zákona. Na tento rozsudek navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, publ. pod č. 3713/2018 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, v němž se konkrétně zabýval vysláním pracovníků z třetích zemí na území členských států, a to přímo ve vztahu k vyslání pracovníků s povolením k zaměstnání na území Polska do České republiky. Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku vyslovil, že „... § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.“
30. Z citovaného rozhodnutí vyplývá, že uvedená výjimka stanovená v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti není absolutní, a je tudíž při rozhodování o její aplikaci nutné přihlédnout k tomu, zda jsou splněny výše naznačené podmínky. V nyní projednávaném případě žalobce uzavřel smlouvu o provedení práce s polskou společností Portofino, která byla dodatkem změněna tak, že žalobce byl vyslán na služební cestu do České republiky na pracoviště společnosti Irgon za účelem provedení stavebních prací za dosavadních podmínek. Soud považuje za zásadní, že ačkoli je v textu předmětné smlouvy uvedeno, že

byla podepsána dne 2. 6. 2017 ve Vratislavi v Polsku, a text dodatku uvádí, že byl podepsán dne 5. 6. 2017 tamtéž, žalobce ve správním řízení vypověděl, že smlouvu se společností Portofino podepsal v Praze dne 2. 9. 2017. Podle názoru soudu tedy žalobce v souvislosti s uzavřením uvedené smlouvy vůbec necestoval do Polska, když všechny dokumenty, které správnímu orgánu předložil, podepsal na území České republiky. Z toho lze dovodit, že žalobcovým záměrem bylo od počátku jeho pobytu na území České republiky pracovat pouze zde, a nikoli v Polsku. Žalobce pro svého polského zaměstnavatele nepracoval na žádné zakázce pro českého dodavatele, když naopak tvrdil, že pracoval jen pro společnost Irgon, zatímco svého formálního zaměstnavatele Portofino označil za zprostředkovatele zaměstnání. Osobou, která nad žalobcem vykonávala dohled, zadávala pracovní úkoly, stanovovala pracovní dobu, zapisovala docházku a vykonávala funkci nadřízeného, byl stavbyvedoucí společnosti Metall, tedy společnosti, která neměla z pohledu převádění žalobce k jinému zaměstnavateli uzavřenou žádnou smlouvu se společností Portofino ani se společností Irgon. Soud dále nepřehlédl skutečnost, že příkaz k výjezdu žalobce ze dne 1. 10. 2017 nevystavil žalobcův polský zaměstnavatel Portofino, nýbrž společnost Polfiz, která podle předložených dokumentů neměla k žalobci žádný právní vztah. Příkaz k výjezdu pak byl vystaven na dobu od 1. 10. 2017 do 31. 10. 2017, byť žalobce v České republice pracoval již od 18. 9. 2017.

31. Na základě uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že vztahy mezi žalobcem a zainteresovanými subjekty svědčí o jisté formě agenturního zaměstnávání, která je z pohledu ochrany domácího pracovního trhu nežádoucí. V případě žalobce totiž zjevně nešlo o případ dočasného vyslání pracovníka za účelem provedení zakázky jeho zaměstnavatele a ani o případ poskytnutí pracovní síly s podmínkou výkonu provozování hlavní činnosti na území členského státu sídla zaměstnavatele. Za těchto okolností nelze než uzavřít, že výjimka uvedená v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se na žalobce nevztahovala, a proto byl povinen si obstarat příslušné pracovní povolení pro zaměstnání na území České republiky, což ovšem žalobce neučinil. Závěry správních orgánů obou stupňů proto soud vyhodnotil jako správné a v tomto kontextu pokládá soud za nepřiléhavé žalobcovo tvrzení, že žalovaná toliko nekriticky převzala argumentaci správního orgánu prvního stupně, když jednak šlo o argumentaci přiléhavou, kterou žalovaná přirozeně převzít mohla, a jednak žalovaná v napadeném rozhodnutí zjevně vyjádřila i svůj právní názor na věc, která se ovšem k nelibosti žalobce shodoval se závěry správního orgánu prvního stupně.
32. Vzhledem k výše uvedenému soud nepřisvědčil ani námitce žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, který měl být podle jeho názoru doplněn důkazy k objasnění vztahů mezi jednotlivými zainteresovanými subjekty. Skutkový stav byl naopak zjištěn v dostatečném rozsahu, kdy z okolností případu a zejména výpovědi samotného žalobce nevyplývala nutnost obstarání dalších podkladů pro vydání rozhodnutí. Žalobce se mýlí, pokud tvrdí, že argumentace správních orgánů nemá oporu ve správním spisu, neboť – jak již soud popsál výše – závěry správních orgánů jednoznačně vyplývají jak z tvrzení samotného žalobce při jeho výslechu ve správním řízení, tak i z jím předložených listin. Pokud sám žalobce při výslechu sdělil, že smluvní dokumentaci podepsal v září 2017 v Praze (což vyvrací data a místa podpisu v příslušných dokumentech uvedená), polskou společnost Portofino, která byla podle předmětné smlouvy jeho zaměstnavatelem, výslovně označil za subjekt, který mu zprostředkoval zaměstnání, a popsál, že mu pokyny na stavbě zadával zaměstnanec společnosti Metall, který byl jeho přímým nadřízeným, kontroloval

jeho práci a evidoval docházku, lze mít podle názoru soudu za to, že tato zjištění nasvědčují úmyslnému obcházení zákona přinejmenším na straně společnosti Portofino.

33. Žalobci lze přisvědčit v tom, že si on sám nemusel být vědom toho, že dochází k obcházení zákona, nicméně zjevně si musel být vědom toho, že pracuje na území České republiky pro českou společnost Irgon. Soud připomíná obecně platnou zásadu, že neznalost zákona neomlouvá, a dodává, že ani tvrzená nevědomost žalobce nic nemění na tom, že podle platného českého práva mohl být na území České republiky, kam vědomě přijel pracovat a kde i podle svého tvrzení podepsal pracovněprávní dokumentaci, zaměstnáván výhradně jako držitel platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání a platného povolení k pobytu na území České republiky podle § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti. Rozdíl mezi daty a místem podpisu smlouvy o provedení práce a jejího dodatku uvedenými v těchto dokumentech (2. 6. 2017 a 5. 6. 2017, Vratislav, Polsko) a tvrzenými žalobcem (2. 9. 2017, Praha, Česká republika) navíc podle názoru soud nasvědčuje tomu, že i právně nevzdělaný žalobce si mohl (a měl) být vědom toho, že dochází k záměrnému zkreslování skutečností tak, aby smluvní dokumenty vyvolávaly dojem, že byly podepsány v Polsku, což naznačuje určité nepravosti na straně společnosti Portofino a logicky i možné obcházení zákona. S ohledem na tato zjištění soud nepřisvědčil žalobci, že nemohl mít jakékoli ponětí o tom, že by se jednalo o nezákonnou situaci. Vzhledem k tomu, že žalobce podle svého vlastního tvrzení podepsal smlouvu s polským zaměstnavatelem až v Praze v září 2017, soud nemůže akceptovat jeho argument, že neměl možnost danou situaci ovlivnit ani důvod se domnívat, že by všechny formální náležitosti nebyly v pořádku. Žalobce totiž především podle názoru soudu nemusel předmětné dokumenty obsahující nesprávné datum a místo podpisu podepisovat, čímž by se nepochybně vyhnul namítané povinnosti řídit se pokyny zaměstnavatele; soud k tomu doplňuje, že žádný zaměstnanec není povinen dodržovat pokyny zaměstnavatele, pokud jej to nutí k porušování zákona. Předmětné dokumenty navíc jednoznačně ukazují, že ne všechny formální náležitosti skutečně byly v pořádku, jak tvrdil žalobce.
34. K námitce nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života soud zdůrazňuje, že Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, že v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (srov. např. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky téhož soudu ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8

Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

35. Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, nikoli předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22, publ. pod č. 2868/2013 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz, se při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady č. 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta.
36. Zdejší soud po prostudování správního spisu zhodnotil soukromý a rodinný život žalobce na území České republiky z pohledu shora uvedených kritérií a zjistil následující skutečnosti. Žalobce do protokolu o výsledku k otázce rodinných vazeb a jiných citových vazeb k osobám žijícím na území České republiky uvedl, že zde žádné takové nemá a celá jeho rodina bydlí na Ukrajině. Obdobně odpověděl i na otázku společenských a kulturních vazeb na území České republiky, kdy správnímu orgánu sdělil, že žádné nemá. Dále uvedl, že v návratu na Ukrajinu mu nic nebrání a chce se tam vrátit, ovšem až dokončí práci. Vzhledem k tvrzení žalobce, že nedlouho po zahájení správního řízení opustil území České republiky, aby se vyhnul dalšímu postihu, netrval jeho poslední pobyt zde více než několik měsíců.
37. Podle názoru soudu je tedy zjevné, že žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné vazby, které by mohly v důsledku vyhoštění znamenat nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života, neboť celá jeho rodina žije na Ukrajině, kam se pravidelně vrací i jeho dcera studující vysokou školu na Slovensku. Žalobce taktéž nemá v České republice ani žádné sociální a kulturní vazby, což je vzhledem k jeho velmi krátkému pobytu zde pochopitelné. Z jeho vyjádření je naopak zjevné, že silné vazby má ke svému domovskému státu, kam má v úmyslu se vrátit. Při hodnocení dopadů napadeného rozhodnutí nelze podle názoru soudu odhlédnout od toho, že žalobce porušil veřejný pořádek tím, že pracoval na území České republiky bez příslušného pracovního povolení, tedy nelegálně.
38. Při vážení přiměřenosti správního vyhoštění soud přihlédl i k tomu, že žalobci bylo uloženo vyhoštění jen na dobu šesti měsíců, což odpovídá pouhé desetině maximální možné délky vyhoštění, jejíž horní hranice činí až pět let. Vzhledem k tomu, že jde o vyhoštění na dobu poměrně krátkou, soud ho shledává přiměřeným, včetně odůvodnění délky vyhoštění, které je adekvátní a navazující na předchozí části odůvodnění. Po vyhodnocení všech výše uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že uložené správní

vyhoštění neznamená pro žalobce nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Soud dodává, že z dotčených ustanovení ani z relevantní judikatury nevyplývá nutnost hodnotit dopad na žalobcovu budoucí pobytová oprávnění, přičemž jeho argument, že v případě jeho vyhoštění je s ohledem na setrvalou praxi správních orgánů prakticky nemyslitelný jeho návrat do České republiky, vnímá soud jako pouhou spekulaci, která nemá oporu v platném právu.

39. K námitce žalobce, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění nelze stavět na skutečnosti, že se cizinec má kam vrátit, soud podotýká, že ani žalovaná, ani soud nevyhodnotily napadené rozhodnutí jako přiměřené pouze s ohledem na žalobcovu možnost se vrátit na Ukrajinu. Soudem hodnocená hlediska jsou popsána v předchozích odstavcích tohoto rozsudku, žalovaná pak kromě rodinných vazeb na Ukrajině vzala v potaz absenci jakýchkoli vazeb k České republice, skutečnost, že zde žalobce pobýval výlučně z ekonomických důvodů a nedostatek jakýchkoli konkrétních tvrzení žalobce o tom, v čem spočívá možná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění. Je proto zjevné, že ani žalovaná se neomezila jen na žalobcovu možnost návratu do země původu.
40. Soud připouští, že ztráta možnosti pobývat na území celé Evropské unie může pro žalobce představovat zásah do jeho soukromého života, nicméně tento zásah je přirozeným důsledkem jeho protiprávního jednání a ztráta možnosti po stanovenou dobu pobývat na území České republiky (potažmo Evropské unie) je integrální součástí správního vyhoštění, tudíž není na místě ji samostatně hodnotit jako možný dopad rozhodnutí do žalobcovy soukromého života. Soud zdůrazňuje, že jde o časově omezený zákaz pobytu, v daném případě v délce pouhých šesti měsíců, po jejichž uplynutí tato překážka odpadne. Soud zároveň odmítá žalobcův názor, že mu uložené správní vyhoštění znemožní v budoucnu získat pobytové oprávnění.
41. Namítá-li žalobce, že správní orgán prvního stupně měl přistoupit ke smírnému řešení celé záležitosti a umožnit mu dobrovolné opuštění území České republiky, případně jinou formu ukončení pobytu, soud zdůrazňuje, že žalobce porušil veřejný pořádek tím, že na území České republiky pracoval nelegálně, což představuje závažné protiprávní jednání, za které lze uložit správní vyhoštění až na pět let. S ohledem na nutnost chránit domácí pracovní trh před nelegálním zaměstnáváním cizinců i na závažnost tohoto typu protiprávního jednání vyplývající z možnosti uložit správní vyhoštění až na pět let považuje soud za vyloučené, aby správní orgány při naplnění podmínek § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců žalobci v rozporu s tímto ustanovením neuložily správní vyhoštění, když ani nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by užití tohoto institutu bránily. Právě z důvodu již zmíněného narušení veřejného pořádku tím, že žalobce pracoval na území České republiky bez příslušného pracovního povolení, nebylo podle § 50a odst. 2 zákona o pobytu cizinců možné užít mírnějšího opatření v podobě rozhodnutí o povinnosti opustit území a správní orgány musely rozhodnout o správním vyhoštění žalobce. Dosavadní trestní záchovalost žalobce je v tomto ohledu irelevantní. Soud proto neshledal ani žalobcem namítané porušení zásady proporcionality a právní jistoty, když podle názoru soudu uložené opatření v podobě správního vyhoštění plně odpovídá skutkovým okolnostem případu a byly bezezbytku naplněny zákonné podmínky pro užití daného institutu.

42. K námitce žalobce, že žalovaná nedostatečně posoudila otázku možnosti jeho vycestování do domovského státu, soud uvádí, že toto tvrzení se nezakládá na pravdě, neboť ve správním spisu jsou založeny jak závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 10. 2017, ev. č. „X“, k možnosti vycestování žalobce, tak Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 9. 2018 o politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině a dále též aktualizované závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 21. 1. 2019, č. j. MV-114995-2/OAM-2018, k možnosti vycestování žalobce. Soud zdůrazňuje, že žalobce měl možnost se s těmito dokumenty seznámit a vyjádřit se k nim, což neučinil ani po nahlížení do spisu dne 29. 10. 2017 (kdy bylo součástí správního spisu jen první závazné stanovisko), ani po vyrozumění žalované ze dne 29. 1. 2019 (kdy již byl správní spis kompletní). Žalobce proto zcela neopodstatněně namítá, že mu žalovaná nedala možnost reagovat na důvody ústící v závěr o bezpečném návratu na Ukrajinu. Soud tak zastává názor, že procesní práva žalobce nebyla v tomto ohledu v předcházejícím správním řízení nijak porušena.
43. Za situace, kdy sám žalobce neuváděl žádné konkrétní důvody, které by mu bránily v návratu na Ukrajinu, a zmínil toliko nedostatek pracovních příležitostí, kvůli kterému by patrně musel jít pracovat do ukrajinské armády, aniž v této souvislosti uvedl jakoukoli relevantní obavu, soud shledal žalobcem namítanou hrozbu vážné újmy jako zcela účelovou námitku. Totéž platí i pro žalobcovo tvrzení o dynamické situaci na Ukrajině, když v průběhu správního řízení ani v žalobě žalobce nic neuváděl o tom, že by na Ukrajině žil v regionu, který by byl jakkoli dotčen bezpečnostními riziky.
44. Dále se soud zaměřil na námitky týkající se délky správního vyhoštění. Z § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že správní orgán může stanovit dobu zákazu vstupu na území v rozsahu nejvýše pěti let, tudíž má v daném rozmezí prostor pro správní uvážení. Limity správního uvážení jsou stanoveny zákonem, nebo si je správní orgán musí vymezit ve své rozhodovací praxi sám a následně je také musí dodržovat. Předem stanovená kritéria pro rozhodování nesmí být excesivní, tj. nesmí například stanovit pro rozhodnutí diskriminační podmínky. Je nutné také zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
45. Popsaná povaha rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení se pak odráží také v omezeném rozsahu soudního přezkumu. Soud zkoumá pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil (srov. § 78 odst. 1 s. ř. s.). Za tímto účelem pak posuzuje, zda správní rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení vedeném v souladu se zákonem a zda nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu nebo nepřípustnou diskriminací (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 15/2007-106, publ. pod č. 2066/2010 Sb. NSS, a ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 Afs 1/2013-47, dostupné na www.nssoud.cz, nebo nález Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. III. ÚS 2556/07, dostupný na nalus.usoud.cz). Žádné takové pochybení zdejší soud v projednávané věci neshledal, když ostatně i sama žalovaná poukázala na to, že stanovení doby zákazu vstupu na území je v souladu s rozhodovací praxí správních orgánů v obdobných případech, a žalobce tento její argument žádným konkrétním tvrzením nezpochybil. Žalobce totiž neuvedl žádné konkrétní informace o údajném totožném případě, ve kterém bylo uloženo správní vyhoštění v poloviční délce, ani své tvrzení ničím nedoložil.

46. Soud proto konstatuje, že správní orgány při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, nepřekročily meze správního uvážení, toto uvážení nezneužily, nerozhodly svévolně ani diskriminačně a dbaly na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalovaná rovněž své závěry dostatečně zdůvodnila a vysvětlila, že stanovení kratší doby by neodpovídalo všem zjištěným skutečnostem, přičemž poukázala též na zájem na ochraně českého trhu práce před nelegálním zaměstnáváním cizinců. Námitce žalobce o nepřiměřeně dlouhé době zákazu vstupu na území proto soud nepřisvědčil.
47. Stejně závěry ohledně správního uvážení platí i pro délku doby k vycestování z území, která podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců může činit sedm až šedesát dnů. Stanovená lhůta patnácti dnů nevybočuje ze zákonem stanoveného rozpětí, přičemž žalobcovy argumenty pro stanovení delší lhůty považuje soud za účelové s ohledem na skutečnost, že žalobce podle svého vlastního tvrzení již území České republiky opustil. Soud dodává, že bylo výhradně na vůli samotného žalobce, kdy z České republiky vycestuje, nejzazší možností však byl patnáctý den od právní moci napadeného rozhodnutí, resp. okamžik, kdy přestane působit odkladný účinek podané žaloby. Pokud se žalobce rozhodl vycestovat dříve, nemůže z tohoto faktu následně dovozovat neúčelnost délky správního vyhoštění, ani údajnou nadbytečnou zátěž pro něj z tohoto rozhodnutí vyplývající.
48. Soud si je vědom toho, že správní řízení trvalo od 16. 10. 2017 do 18. 3. 2019, tj. jeden a půl roku (nikoli žalobcem uváděné dva a půl roku), a že odvolací řízení bylo zatíženo neodůvodněnými průtahy. Soud nicméně konstatuje, že samotná délka řízení nemůže mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a není ani důvodem, proč by žalovaná měla měnit stanovenou délku správního vyhoštění. Žalobce by si měl uvědomit, že správní vyhoštění je preventivním opatřením, nikoli trestem, a proto na tento typ řízení nelze vztahovat principy trestního řízení o povinnosti při stanovení výměry trestu zohledňovat časový odstup rozhodnutí od spáchání trestného činu. Časový odstup jednoho a půl roku mezi zjištěním protiprávního jednání žalobce (nelegální výkon práce) a právní mocí rozhodnutí o správním vyhoštění podle názoru soudu nemá žádný vliv na to, zda uložené správní vyhoštění může plnit svůj účel (bránit cizinci ve vstupu na území), či nikoli. Žalobce měl navíc možnost jak se ve správním řízení domáhat ochrany proti nečinnosti správního orgánu (srov. § 80 správního řádu), které ovšem nevyužil. Soud tedy neshledal ani žalobcem namítané porušení zásady proporcionality a právní jistoty.
49. Lze tedy shrnout, že soud neshledal namítané porušení § 3 správního řádu, ani že by správní orgány v rozporu s § 50 odst. 3 téhož zákona nezjistily všechny skutečnosti svědčící v žalobcův prospěch. Soud rovněž nezjistil v této souvislosti namítané porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu a nepřisvědčil ani názoru žalobce o neúčelnosti, nedůvodnosti a formalismu napadeného rozhodnutí. Nedošlo ani k tvrzenému poškození zájmů žalobce. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly,

ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. května 2019

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus
samosoudce

